

(I stormarna.doc)
Evighetsljus på mörka moln (1900)
I stormarna s 146– 147

”I stormarna” är en kort, fri och i EG:s stil tolkande parafra av Jobs bok, med tonvikten på Jobs olyckor.

EG betonar att EG:s smärta blev än bittrare genom ordstriden med vännerna.

Poängen i EG:s tolkning är att han låter metaforen ”stormen” sammanfatta Jobs olycka. Stormen förde Job allt längre bort, i betydelsen bort från *allt som var honom dyrt och kärt på jorden, bort från människogunst och all jordisk ära, bort ifrån all jämmer och nöd*. Men djupast ett förde stormen honom *hem till en värld utan misräkningar och sorger, hem till hans dyre förlossare..” s 147*

Här exemplifierar jag med ett citat hur EG alluderar till bibelord utan att citera dem. Bibelallusionerna i fet stil.

Då blev lidandets orkan ännu våldsammare. Emellan Job och hans vänner utspann sig en ordstrid, som väsentligen bidrog att göra smärtan så bitter som möjligt. Men stormen bar honom allt längre och längre bort, *bort ifrån allt, som var honom dyrt och kärt på jorden, bort ifrån människogunst och all jordisk ära, bort ifrån all jämmer och nöd, hem till en värld utan misräkningar och sorger, hem till hans dyre förlossare, hem till allt, som innefattas i orden: **De heligas arvedel i ljuset**. Med **lerskärvan** i ena handen och **försvarsskriften** i den andra for han på okända vägar till Guds tron. Där får han byta ut lerskärvan mot silverspira, **säck och aska** mot **konungslig skrud**.*

O, att Job hade sett en skymt av det härliga målet! Han hade då skonat sig själv ifrån denna vemodiga bekännelse: »Dess brak betog mig sansen.» s 147

Bibelhänvisningarna

Job 1:21 s 146 och sade: Naken kom jag ifrån min moders lif, och naken skall jag vända dit tillbaka. Herren gaf och Herren tog. Välsignadt vare Herrens namn!

Job 2:7 s 146 Och *Satan* gick bort ifrån Herrens ansikte och *slog Job med onda bölder ifrån hans fotbald och upp till hans hjässa*

Job 2:8 s 147 Och han tog sig en lerskärva att skrapa sig med, där han satt mitt i askan.

Job 2:9 s 146 Och hans hustru sade till honom: Står du ännu fast i din fromhet? Säg Gud farväl och dö!

Job 2:13 Och de sutto med honom på marken i sju dagar och sju nätter, och *ingen talade ett ord till honom; ty de sågo, att hans smärta var mycket stor*.

Job 3:1 s 146 f Därefter öppnade Job sin mun och förbannade sin födelsedag.

Job 30:22 s 146 Du upplyfte mig på stormens rygg och lät mig fara, och dess brak betog mig sansen

Job 30:22 s 147 Du upplyfte mig på stormens rygg och lät mig fara, och *dess brak betog mig sansen*

Job 31:35-37 Ack att någon funnes, som ville höra mig! Jag har sagt mitt ord. Den Allsmäktige må nu svara mig; ack att jag finge min vederparts motskrift! Sannerligen, jag skulle då bära den högt på min skuldra, såsom en krona skulle jag fästa den på mig. Jag ville då göra honom räkenskap för alla mina steg, lik en furste skulle jag då träda inför honom.

Ps 22:16 s 147 Min kraft är förtorkad och lik en lerskärva, min tunga låder vid min gom, och du lägger mig i dödens stoft.

Apk 20:32 s 147 Och nu anbefaller jag eder åt Gud och hans nådesord, åt honom som förmår uppbygga eder och giva åt eder eder arvedel bland alla som äro helgade.

Bibelhänvisningarna adekvata

